

Til § 3.

Konsulens Retsafgørelser, hvorved forstaaes alle af ham foretagne judicielle Handlinger, være sig i den civile eller i den kriminelle Retsplejes Medfør, uden Hensyn til, om en egenlig Retstvist har foreligget, sættes naturligt i Klasse med de almindelige Underdommeres judicielle Handlinger, hvoraf følger, at de kunne appelleres til Landsoverretterne; imod at lade dem gaa umiddelbart til Højesteret taler ogsaa det, at de ikke kunne ventes at være saaledes forberedte ved en forudgaaet omhyggelig Procedure, som Behandlingsmaaden ved Højesteret forudsætter. Da det er nødvendigt, at en bestemt Landsoverret udpeges som kompetent, er det foreslaaet at betegne den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn som saadan. Herved er der altsaa bestemt et Værneting her i Riget for Konsulernes judicielle Handlinger, saa at ingen Tvivl kan være om, hvilken den skal vende sig, som vil paaklage deres Rets-handlinger. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sagens Indbringelse for bemeldte Landsoverret behøves ingen særegne Regler, da Stævning til Appellantens Modpart altid vil kunne foregaa efter de i Lov af 11te April 1890. givne Regler, haade i Henseende til Barfelet og Forkyndelsesmaaden. Ogsaa i øvrigt synes de almindelige Regler om Appel at kunne anvendes. Det eneste Punkt, hvor der maatte kunne være Trang til en særegen Regel, er med Hensyn til fatalia appellationis, men selv dette synes ikke nødvendigt, da Stævningen, som i dette Tilfælde altid er Retsstævning, kun behøver at være udtagen inden Fristens Udløb, nemlig 4 Maanedes, hvilket efter Nutidens Samfærdselsmidler vistnok som Regel vil kunne lade sig gøre, og under alle Omstændigheder kan Døjsningsbevilling gives, dersom dette ikke maatte være Tilfældet. Naar Sagen engang er indbragt for Overretten, bliver det selvfølgelig dennes Sag ved Udsættelsers Meddelelse at tage tilbørligt Hensyn til Konsulardomstolens Afstand fra Danmark m. v.

Til § 4.

Denne Paragraf er formet i saa stor Vished som muligt med den gældende Bestemmelse om Konsulkendelser i Forordningen af 4de August 1824 § 4. Der bør først foregaa en Forligsmægling for Konsulen — jfr. nævnte Lovbestemmelse — og et for ham muligvis indgaaet Forlig bør have samme Ekzigibilitet som en af Konsulen affagt Kendelse. Skønt dette ikke udtrykkeligt er sagt

i Forordningen af 4de August 1824 § 4, maa det antages at være dens Mening. Hvis Forlig ikke opnaas, maa Sagen efter forudgaaet Procedure paafendes af Konsulen. Saavel i Henseende til det procesuelle som i Henseende til materielle Retsspørgsmaals Afgørelse bør dansk Ret følges, saa vidt muligt, men det gaar dog ikke an at opstille dette som en lige saa ubetinget Regel, som ved danske Domstole, allerede af den Grund, at Konsulernerne ikke kunne antages at være saa nøje inde i dansk Ret, at det kan gøres dem til Pligt at kende og anvende dansk Ret med samme Nøjagtighed som en dansk Dommer. Dette maa ogsaa antages at være Meningen med Forordningen af 4de August 1824 § 4, og dens Ord og Udtryk ere valgte med Henblik herpaa. Lovforslaget har derfor holdt sig til de i bemeldte Forordning benyttede Udtryk, kun med en lille Ændring, der ikke influerer paa Meningen, men som er gjort, fordi der i de i Lovforslaget omhandlede Sager jævnlig kan blive Spørgsmaal ogsaa om andre Sædvaner end netop Sædvaner. En Folge af Paragraffens Affattelsesmaade er det altsaa, at Overretten ikke skal annullere, hjemvise eller underkende Konsulens Behandling, blot fordi den ikke er korrekt Anvendelse af dansk Ret, men kun naar den maa siges bestemt at afvige derfra eller i øvrigt støde an mod Billighed og Forholdets Natur. At der herved kommer en vis Ubestemthed ind i disse Sagers Behandling, er ikke til at undgaa og maa nødvendig følge af, at vi ikke ere i Stand til at besætte vore Konsulater med uddannede Jurister. Men Forholdet bliver i denne Henseende ikke værre, end det allerede nu er med Hensyn til de i Forordningen af 4de August 1824 omhandlede Kendelser, og er i alt Fald at foretrække for den fuldstændige Retløshedstilstand, som vilde følge af, at der ingen Konsularjurisdiktion eksisterede paa de Steder, til hvilke Lovforslaget har Hensyn.

Til § 5.

Et nødvendigt Tilbehør til Konsulernes Myndighed til at dømme, er, at de af dem affagte Kendelser ogsaa ved Konsulens Foranstaltning kunne eksekveres. Og dette bør gælde ikke blot saaledes, at en Konsul kan eksekvere de af ham selv affagte Kendelser, men ogsaa saaledes, at han maa kunne eksekvere andre danske Konsulers Kendelser og efter Omstændighederne naturligvis ogsaa danske Domstoles Domme, naar Eksekutionsobjektet forefindes inden for hans Jurisdiktionsdistrikt. At han, dersom sysselt Magt i saa